

и сѣкашъ му разправяха за ябълката презъ онова време, когато цѣфнала събираше роякъ пчели около китни клонки... Той видѣ цѣлата градина съ овошкитѣ, съ подредени леги и вадичката, бистра и клокочаща да лжкатуши край цѣфнала бакла и извишилъ слънчогледъ... Мила бащина градина, която никога нѣма да види!

Павелъ се разхълца.

Старецътъ разбираше болката на сина си и когато Павелъ се наплака — той стана, подаде десница и безъ да продума излезе.

Павелъ се завърна въ килията си. Той раздаде на всички по нѣщо, а най-голѣмата дюля сложи подъ възглавницата си, та всѣкога кога си лѣга да го